

λίαν ταχεία καταστρέφει τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῷ ὀργανισμῷ, τοῦθ' ὕπερ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὰς σπουδαιότερας διαταραχάς. Ἐκαστος γνωρίζει ὅτι αἱ ἀποπληκτικαὶ προσβολαὶ παρατηροῦνται συνηθέστερον τὰς ἡμέρας καθ' ἃς τὸ βαρόμετρον κατέρχεται ἢ ἀνέρχεται αἰφνιδίως. Οἱ ἄτακτοι τιναγμοὶ τοῦ Ζεφίθ ἐπεβάρυνον βεβαίως τὴν διαμονὴν τῶν τριῶν ἀεροναυτῶν. Περίπτωσης ἀξιοσημείωτος εἶναι ὅτι οἱ δύο οἱ ἀποθανόντες εἶχον φάγει πρὸ τῆς ἀναβάσεως, ἐνῶ ὁ Tissandier ἦτο νηστις. Εἶναι λίαν πιθανὸν ὅτι ἡ χώνευσις κατέστησεν ἐπιβλαβέστερα τὰ ἀποτελέσματα τῶν μεταβολῶν τῆς πίεσεως· γνωρίζομεν δὲ ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ λαμβάνειν λουτρὸν μετὰ τὸ φαγητόν.

Τὸ λυπηρὸν ἀποτέλεσμα τοῦ πειράματος τῆς 15 Ἀπριλίου ἦτο ὅτι οὐδὲν σημαίνει ἡ προμήθεια τοῦ ὀξυγόνου ἐὰν τὰ μέσα τῆς τεχνητῆς εἰσπνοῆς δὲν εἶναι ἐντελῶς αὐτοματικά. Ὁ K. Tage δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν συμβουλεύει νὰ ἐμποδίζωσι ὀριστικῶς εἰς τοὺς ἀναβάτας τὴν πέραν τῶν 7,000 μέτρων ἀνάβασιν· ἀλλ' ἤδη ἐξ ὄλων τῶν μερῶν ἀνθρώποι ἐρασταὶ τοῦ κινδύνου προσφέρονται ὅπως δοκιμάσωσιν ἐκ νέου.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Σ. Στάης.

Η ΒΔΕΛΛΑ ΩΣ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ.

Ἴδου τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρατηρήσεων γέροντος πρακτικοῦ.

Ἐχω πάντοτε βδέλλαν, ἐγχεκλεισμένην ἐντὸς ἀγγείου περιέχοντος 500 γραμμάρια ὕδατος, ἐπὶ τοῦ παραθύρου μου, ἐβεβαιώθην δὲ ὅτι αὕτη μοὶ ἀναγγέλλει τακτικῶς τὸν καιρόν.

Τὸ ἀγγεῖον εἶναι πεπληρωμένον κατὰ τὰ τρία τέταρτα· τὸ ὕδωρ ἀνανεοῦται κατὰ τὸ ἕαρ ἐκάστην ὀγδόην ἡμέ-

ραν, τὸν δὲ χειμῶνα ἐκάστην πέμπτην.

Τὸ στόμιον τοῦ ἀγγείου καλύπτεται δι' ὑφάσματος.

Ἐὰν ἡ βδέλλα μένῃ εἰς τὸν πυθμένα ἀκίνητος καὶ συνελίττομένη, ὁ καιρὸς ἔσεται σταθερῶς ὥραϊος.

Ἐπικειμένης βροχῆς ἢ χιόνος, ἡ βδέλλα ἀνέρχεται εἰς τὸν λαιμὸν τῆς φιάλης καὶ μένει ἐκεῖ μέχρις οὗ ὁ καιρὸς καταστῆ ἐκ νέου ὥραϊος.

Ἐπικειμένου ἀέρος, ἡ βδέλλα κινεῖται ἄνω καὶ κάτω καὶ τότε μόνον ἠσυχάζει ὅταν ὁ ἀνεμος ἀρχίσῃ νὰ ὑψοῦται.

Ἡμέρας τινὰς πρὶν ἰσχυρᾶς καταιγίδος μετὰ τρικυμίας καὶ βροχῆς, ἡ βδέλλα μένει ἄνω τοῦ ὕδατος, εἶναι ἀνήσυχος καὶ ταραττεται ὡς νὰ εἶχεν ἰσχυροὺς σπασμούς. Σ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΙ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΓΗΣ ΝΕΩΤΕΡΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.

Ὁμιλία ἀπαγγελθεῖσα γαλλιστὶ ἐν τῷ Συλλόγῳ «Ὁμήρω» ὑπὸ E. Rossi de Giustiniani.

(Μετάφρασις K. A. Ἰσηγόνου.)

I

Εἶναι ἀναμφίβολον σήμερον ὅτι, πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἐπιστήμην ἐγγένει κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, αἱ παραδόσεις, τὰ ἀνεκδότα καὶ πλῆθος ἐπισήμων ἀποδείξεων, θεωροῦνται ὡς πράγματα μυθώδους καὶ ἐκ συνθήκης ἀξίας. Ἡ κριτικὴ εἶναι ἀληθὲς ὅτι γνωρίζει νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἢ μὴ, ὄλων τῶν λίαν ἀφεστώσῃς ἐποχῆς ἀνεκδότων, ὧν τινων τὰ πλεῖστα εἶναι ἀπόκρυφα, συνήθως ὅμως ἀπεδείχθη ἀνίκανος καὶ ἀδικος ὡς πρὸς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ἀστρονόμους. Οἱ περιφανεῖς οὗτοι παρατηρηταί, ἔτι καὶ σήμερον, ἐλάχιστον ἐκ-